

Ukrainian Orthodox Church of Canada **Українська Православна Церква в Канаді** **L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada**

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**19-та Неділя по
П'ятидесятниці: Упускаємо
Бога?**

**Nineteenth Sunday after
Pentecost:
Missing Out on God?**

**Dix-neuvième Dimanche
après la Pentecôte:
Passer à côté de Dieu?**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
ikutash@gmail.com



Часом виглядає так, що мало-хто – а зокрема з молодих – зацікавлений Богом. Є байдужість до Церкви, а може й страх від того, що могло б статися якщо надто заангажуємось у неї. А може причина і в тому, що ми ображені на Того, Хто мусів би змінювати справи на краще, але Він чомусь не хоче цього робити.

Дехто уявляє собі Бога, Який так віддалений від усього, що людські страждання ані трошки Його не зворушують. А в той сам час, мучить їх вражіння про Його непослідовність, тобто, що Бог, Який такий віддалений від нас і нашого смутку та трагічної ситуації, все одно вимагає від нас послуху Його заповідям та погрожує нас покаранням і навіть вічним прокляттям якщо в цьому ми Йому відмовимо. Де ж тут милосердя? Чи, може, має Він насолоду від Того, що нас карає у той же час, коли ми до Нього кличемо о поміч? Що за страшна думка! А

вона ж для декого занадто реальна!

Таке казати чи навіть запитувати – звучить майже, як богохульство. Але висловлювати свої почуття й побоювання, щоб можна їх перевірити й побачити, чи є щось у них реальне – добра справа. І, дорогі брати й сестри, коли ми так робимо, і коли ми застановляємось над чудовим відкриттям у сьогоднішній Євангелії [Луки 7:11-16 – (див. [ось тут](#))] висвітлене в супроводжуючій релігійній картинці, то ми бачимо образ, який проганяє страх, і заміщає гнів та образу проти Нього – яких, може, ми не вповні усвідомляємо – надією та довіря'м.

Подія описана в Євангелії така ж чудова! Ісус повертає до життя єдиного сина вдови – її надію, її радість, самотність її опору. Він був помер, а Ісус, Месія, його воскресив і повернув його скорбній його матері, перетворюючи похорони на свято життя та любові. **Оце ж**, показує Ісус Своїм чином, оце ж те, що творить Бог! **Оце ж** воля Божа! **Оце ж** дія Його.

Та могли б ми поставити запитання: чому ж тільки **тим одним** разом зробив Він таке? Відповідь така: Ісус це вчинив, щоб проявити безмежну співчутливість Бога, щоб ми могли мати надію та віру. Коли осмислимо цю справу, то може зрозуміємо, що Бог не міг би кожним разом так само встрявати а кожній трагічній події в житті Його людських дітей. Якщо б Він так робив, то це вже не був би впорядкований всесвіт, у якому є зрозумілі причини для наслідків, яких таким чином можна передбачати. Це був би всесвіт нестабільний. Ми не могли б нічого передбачати чи очікувати, бо Бог постійно встрявав би і змінював справи так драматично, що ми б ніколи не могли знати, як і куди що йде. Так як зараз є, хоч буває нам не раз прикро, а все ж таки маємо ми почуття, що справи якось ідуть за певним порядком, якого можна б в основному передбачити. Є причини і є наслідки.

А з другої сторони цей акт відкриття, якого вчинив наш Господь, показує нам, які в Бога *справжні* наміри для нас – як Він дивиться на наші терпіння. Як же радісно пізнати, що Він їх таки бачить! Що Йому *не байдуже* це! Своїми ділами Ісус запрошує нас вірити в те, що **все остаточно вийде на добре**. Він же діє в вічності, а не лише в цьому земному часі. Те ж саме відноситься і до нас! Ми також живемо і в часі і просторі - і в вічності, хоч ми переважно не дуже свідомі того.

Євангелія представляє нам Бога часу й простору і вічності, пізнати Якого – безмежно вартісно. Якщо ми Його ігноруємо, то ми

пропускаємо щось дуже важливе – щось критично важливо для нашого життя та щастя. Покінчімо з цим. Звернімось до Бога з любов'ю та надією – з готовністю служити як Його знаряддя в наближенню Царства любові та миру, для якого Він нас створив!

Nineteenth Sunday after Pentecost: Missing Out on God?

It seems sometimes that in our days there are few - particularly among the young - who are interested in God. There is an indifference to the Church, perhaps even a fear about what might happen if one got too involved. In fact we may even find, at the bottom of the matter, resentment against One Who ought to be able to change things for the better, but Who does not seem to want to.

Some people have a picture of God as Someone Who is so far removed from everything that He cannot be touched by human suffering. But, at the same time they are tormented by this inconsistency: God Who is so far removed from us and our sadness and tragedy, still insists on us following His commandments, threatening us with punishment and even eternal damnation if we do not. Where is there mercy in this? Is it possible that He gets some sort of pleasure out of punishing us, even as we cry out for help? What a horrible thought! Yet it is very real for some people!

Saying and asking things like that seems very close to blasphemy. But it is good to express what we feel and what we fear so that we can examine it and see if there is anything to it. And, dear brothers and sisters, when we do, and when we consider the wonderful

Dix-neuvième Dimanche après la Pentecôte: Passer à côté de Dieu?

Il semble parfois que dans nos jours il y a peu de gens - en particulier chez les jeunes - qui sont intéressés à Dieu. Il existe une indifférence à l'Église, peut-être même une crainte de ce qui pourrait arriver si l'on est devenu trop impliqué. En fait, nous pouvons même trouver, au fond de la question, le ressentiment contre Celui Qui devrait être en mesure de changer les choses pour le mieux, mais Qui ne le semble pas vouloir.

Certaines personnes ont une image de Dieu comme quelqu'un Qui est tellement loin de tout ce qu'Il ne peut pas être touché par la souffrance humaine. Mais, en même temps ils sont tourmentés par cette incohérence: Dieu Qui est si loin de nous et de notre tristesse et notre tragédie, insiste encore que nous suivions Ses commandements, nous menaçant de châtimement et de la damnation éternelle, si nous ne le faisons pas. Où est la miséricorde dans tout cela? Est-il possible qu'Il obtienne une sorte de plaisir à nous punir, alors même que nous crions au secours? Quelle pensée horrible! Pourtant, il est très réel pour certaines personnes!

Dire et demander des choses comme cela semble très proche de blasphème. Mais il est bon d'exprimer

revelation in today's Gospel [Luke 7:11-16 (see article on [Lukan Jump](#))] – illustrated in the accompanying religious painting] we get a picture which dispels our fear of God, and replaces the anger and resentment towards Him - of which we may not even be conscious – with hope and trust.

The event described in the Gospel is so marvelous! Jesus returns to life the only son of a widow - her hope, her joy, her only support. He had died and Jesus, the Messiah, raised and restored him to his mother, changing the funeral into a celebration of life and love. This, Jesus proclaims by His **action - this** is what God brings about! **This** is what God's will is! **This** is what God does.

But, we may demand, why did He only do it **that one time**? The answer is that Jesus did it to show us the infinite compassion of God, so that we would be able to find hope and faith. When we think about it, we may realize that God can not intervene in this same way in each tragic event in the life of His human children. If He did, this would not be an orderly universe, where causes produce foreseeable effects. It would be an unstable universe. We would not be able to predict or foresee anything, because God would always be intervening and changing things so dramatically that we could not be sure how anything would go. As it is, hard as it seems for us at times, we can at least have a sense of things proceeding in an orderly, generally predictable way. There are causes and there are effects.

On the other hand, this revelatory act by our Lord shows us what God's intentions *truly* are towards us - how He regards our suffering. We find, to

ce que nous ressentons et ce que nous craignons pour que nous puissions l'examiner et voir s'il ya quoi que ce soit. Et, chers frères et sœurs, quand nous le faisons, et si l'on considère la merveilleuse révélation dans l'Évangile d'aujourd'hui [Luc 7: 11-16 ([voir l'article](#))], illustré dans la peinture religieuse que nous reproduisons au-dessus, nous obtenons une image qui dissipe notre crainte de Dieu, et remplace la colère et le ressentiment envers Lui – dont, peut-être, nous ne sommes pas même conscients - avec espoir et confiance.

L'événement décrit dans l'Évangile est si merveilleux! Jésus retourne à la vie le fils unique d'une veuve - son espérance, sa joie, son seul soutien. Il était mort et Jésus, le Messie, l'a ressuscité et Il le rendit à sa mère, en changeant l'enterrement dans une célébration de la vie et de l'amour. Ceci, Jésus proclame, par Son action - c'est ce que Dieu apporte! C'est ce que la volonté de Dieu est vraiment! C'est ce que Dieu fait.

Mais, nous pouvons exiger, pourquoi n'a-t-Il e fait qu'une seule fois? La réponse est que Jésus l'a fait pour nous montrer de la compassion infinie de Dieu, afin que nous puissions être en mesure de trouver de l'espoir et de la foi. Quand nous pensons à ce sujet, nous pouvons comprendre que Dieu ne peut pas intervenir dans cette même manière dans chaque événement tragique dans la vie de Ses enfants humains. S'Il le faisait, ce ne serait pas un univers stable, où les causes produisent des effets prévisibles. Ce serait un univers instable. Nous ne serions pas en mesure de prévoir ou d'anticiper quoi que ce soit, parce que Dieu serait

our joy, that He is not blind to it. It *matters* to Him! By His actions, Jesus invites us to believe that ultimately **everything will be put right!** After all, He is working with eternity, and not only this earthly time-frame. And so are we! We live in both time and space - and in eternity as well, even though we are not terribly aware of it.

This Gospel shows us a God of space and time and eternity Who is *infinitely* worth knowing. If we ignore Him, we are missing out on something very important - something crucial to our life and happiness. Let's put an end to that. Let's turn towards God with love and hope - and the willingness to be His instruments in bringing about the Kingdom of love and peace, for which He has created us!

toujours intervenir et changer les choses de façon si spectaculaire que nous ne pouvions pas être sûrs de savoir comment tout irait. Même s'il est, parfois difficile qu'il y paraît pour nous à temps, nous pouvons au moins avoir un sens des choses procédant d'une manière ordonnée, généralement prévisible. Il ya des causes et il ya des effets.

D'autre part, cet acte révélateur de notre Seigneur nous montre ce que les intentions de Dieu sont vraiment envers nous - comment il concerne notre souffrance. Nous trouvons, à notre joie, qu'Il n'est pas aveugle à elle. C'est important pour Lui! Par Ses actions, Jésus nous invite à croire que finalement tout sera mis à droite! Après tout, Il travaille avec l'éternité, et pas seulement en ce laps de temps terrestre. Et nous le sommes! Nous vivons dans le temps et dans l'espace - et dans l'éternité et même si nous ne sommes pas terriblement conscients.

Cet évangile nous montre un Dieu de l'espace et le temps et l'éternité qui est infiniment bon à savoir. Si nous L'ignorons, il nous manque sur une chose très importante - quelque chose de crucial pour notre vie et notre bonheur. Mettons un terme à cela. Tournons vers Dieu avec amour et espoir - et la volonté d'être ses instruments en réaliser le Royaume de l'amour et de la paix, pour laquelle il nous a créés!